

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 1To/9/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1622010587
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 03. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Šamko
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2024:1622010587.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Šamka a sudcov Mgr. Marcely Kosovej a Mgr. Petra Lizúcha, v trestnej veci obžalovaného W. B., stíhaného pre zločin prevádzachstva podľa

§ 355 ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. d) Tr. zák., o odvolaní prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Malacky sp. zn. 3T/72/2022 zo dňa 11.09.2023, na verejnom zasadnutí konanom dňa 13.03.2024, takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 2 Tr. por. z r u š u j e sa rozsudok Okresného súdu Malacky sp. zn. 3T/72/2022 zo dňa 11.09.2023 vo výroku o treste.

Podľa § 322 ods. 3 Tr. por. sa obžalovanému

W. B., nar. XX.XX.XXXX v W., H. republika, trvale bytom A. č. XXX/XX, W. - H. V., W. 9, H. republika,

u k l a d á

Podľa § 355 ods. 3 Tr. zák., § 38 ods. 3 Tr. zák., § 36 písm. j), písm. l) Tr. zák., § 39 ods. 1 Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. sa obžalovaný na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 60 ods. 1 písm. a) Tr. zák. sa obžalovanému ukladá trest prepadnutia veci, a to mobilného telefónu značky Iphone XR čiernej farby s dotykovým displejom so silikónovým priesvitným púzdom, PIN: XXXXXX, SIM: XXXX.

Podľa § 60 ods. 5 Tr. zák. sa vlastníkom prepadnutej veci stáva Slovenská republika.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Malacky sp. zn. 3T/72/2022 zo dňa 11.09.2023 bol obžalovaný W. B. uznaný vinným zo spáchania zločinu prevádzachstva podľa § 355 ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. d) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. j) Tr. zák., ktorého sa dopustil na tom skutkovom základe, že

dňa 27.08.2022 v čase približne o 19:30 hod. ako vodič nákladného motorového vozidla značky H. C., bielej farby, imatrikulovaného v Českej republike s evidenčným číslom 5SR6060 (CZ) umožnil dvadsiatim dvom osobám, ktoré nie sú štátnymi občanmi Slovenskej republiky, ani osobami s trvalým pobytom na území Slovenskej republiky, cez hraničný prechod Slovenskej republiky s Maďarskom nedovolené prekročiť štátnu hranicu Maďarska a Slovenskej republiky, tým spôsobom, že tieto osoby naložil dňa 27.08.2022 v čase približne o 15:30 hod. na nezistenom mieste na území Maďarska do vyššie

uvedeného motorového vozidla značky H. C. a tieto previezol cez diaľničný hraničný prechod Rajka - Čunovo na územie Slovenskej republiky a následne s nimi chcel pokračovať cez Slovenskú republiku do Českej republiky, pričom dňa 27.08.2022 bol v čase o 20:07 hod. zastavený hliadkou Krajského dopravného inšpektorátu, Diaľničného oddelenia Policajného zboru Malacky na diaľnici D2, na 25 km v smere na Českú republiku z dôvodu kontroly, ktorá našla vo vozidle okrem vodiča dvadsať dva osôb pôvodom z tretích krajín, bez dokladov totožnosti a platných víz umožňujúcich osobám pochádzajúcim z tretích krajín vstup a zotrvanie na území Slovenskej republiky, konkrétne osoby K. V., nar. XX.XX.XXXX, B., D. D., nar. XX.XX.XXXX, B., Y. J. P., nar. XX.XX.XXXX, B., P. B., nar. XX.XX.XXXX, B., S. V., nar. XX.XX.XXXX, B., P. P., nar. XX.XX.XXXX, B., P. V., nar. XX.XX.XXXX, B., P. Q., nar. XX.XX.XXXX, B., P. Y., nar. XX.XX.XXXX, B., Y. H., nar. XX.XX.XXXX, B., P. P., nar. XX.XX.U., B., A. P., nar. XX.XX.XXXX, B., Z. P., nar. XX.XX.XXXX, B., P. P., nar. XX.XX.U., B., O. J., nar. XX.XX.U., B., V. P., nar. XX.XX.U., B., P. V., nar. XX.XX.U., B., S. B., nar. XX.XX.U., B., C. B., nar. XX.XX.U., B., B. V., nar. XX.XX.U., B., G. P., nar. XX.XX.U., B., P. F., nar. XX.XX.U., B., pričom za vyššie popísaný prevoz migrantov mu mala byť vyplatená odmena vo výške 40.000,- CZK.

Za to bol obžalovanému W. B. podľa § 355 ods. 3 Tr. zák., § 36 písm. d), písm. j), písm. l), písm. n) Tr. zák., § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák., § 39 ods. 1, ods. 3 písm. d) Tr. zák. uložený trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky, výkon ktorého bol obžalovanému podľa § 51 ods. 1 Tr. zák., § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák. podmienene odložený s probačným dohľadom a podľa § 51 ods. 2 Tr. zák. určená skúšobná doba v trvaní 5 (päť) rokov. Súd prvého stupňa podľa § 51 ods. 2, ods. 4 písm. h) Tr. zák., § 51 ods. 5 Tr. zák. uložil obžalovanému povinnosť podrobiť sa v súčinnosti s probačným a mediáčnym úradníkom alebo iným odborníkom programu sociálneho výcviku alebo inému výchovnému programu a povinnosť počas skúšobnej doby strpieť nad sebou kontrolu vykonávanú probačným a mediáčnym úradníkom. Zároveň súd prvého stupňa uložil obžalovanému podľa § 60 ods. 1 písm. a) Tr. zák. trest prepadnutia veci, a to 1 ks mobilný telefón značky Iphone XR čiernej farby s dotykovým displejom so silikónovým priesvitným púzdom s PIN: XXXXXX, B.: XXXX, ktorého vlastníkom sa podľa § 60 ods. 5 Tr. zák. stáva Slovenská republika.

Proti tomuto rozsudku podal ihneď po jeho vyhlásení odvolanie prokurátor vo výroku o treste v neprospech obžalovaného W. B. a navrhol podľa § 321 ods. 1 písm. e) Tr. por. zrušiť rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o treste a obžalovanému okrem trestu prepadnutia veci uložiť nepodmienečný trest odňatia slobody.

V písomných dôvodoch odvolania prokurátor uviedol, že pri ukladaní druhu a výmery trestu je potrebné zohľadňovať nielen osobu obžalovaného a jeho pomery, ale aj povahu spáchaného trestného činu a jeho závažnosť. Obžalovaného je potrebné hodnotiť vo všetkých súvislostiach a nemožno opomenúť ani možnosť jeho nápravy. Prokurátor uviedol, že pri ukladaní trestu bola zohľadnená len osoba obžalovaného a v tejto súvislosti vytkol súdu prvého stupňa, že nevzal do úvahy samotné konanie obžalovaného, ktorý naložil do motorového vozidla 22 osôb a viezol ich niekoľko hodín bez zastavenia napriek tomu, že niektorí sa už dusili. Z uvedeného dôvodu nebolo podľa prokurátora náležité uloženie trestu odňatia slobody s podmienčným odkladom a ani aplikácia mimoriadneho zníženia trestu, pretože nedôjde k naplneniu účelu trestu spočívajúceho v individuálnej a generálnej prevencii. Ak by sa ukladanie trestu odňatia slobody s podmienčným odkladom stalo bežnou praxou v obdobných prípadoch, mladým ľuďom by za rôzne výstrelky spáchané vo forme zločinov boli ukladané tresty odňatia slobody s podmienčným odkladom, v čoho dôsledku by sa nedosiahol výchovný účel trestu. Z uvedených dôvodov sa nemožno stotožniť ani s argumentáciou súdu prvého stupňa, že z hľadiska naplnenia účelu trestu je dostatočné uloženie maximálnej skúšobnej doby v trvaní 5 (päť) rokov. Prokurátor záverom uviedol, že Slovenská republika je nárazníkovým štátom medzi členskými štátmi Schengenskej dohody a rizikovými oblasťami sveta. Je preto nevyhnutné ukladať obžalovanému nepodmienečný trest odňatia slobody. Uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody bude preventívne pôsobiť aj na potenciálnych páchatelov trestnej činnosti s cieľom odradiť ich od organizovania nedovoleného prekročenia štátnej hranice Slovenskej republiky.

Krajský súd v Bratislave po predložení veci nezistil také vady napadnutého rozsudku alebo predchádzajúceho konania, ktoré by boli dôvodom pre jeho zrušenie na neverejnom zasadnutí, a preto nariadil vo veci verejné zasadnutie, ktoré vykonal za prítomnosti obžalovaného W. B., zvoleného obhajcu Mgr. V. K. a prokurátora.

Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu prokurátor zotrval na podanom odvolaní a navrhol uložiť obžalovanému nepodmienečný trest odňatia slobody.

Obhajca obžalovaného V. V. K. na verejnom zasadnutí sa nestotožnil s odvolaním prokurátora, pričom súd prvého stupňa zohľadnil všetky relevantné okolnosti významné pri ukladaní trestu. Obžalovaný W. B. spolupracoval s políciou, spáchanie trestného činu z nerozvážnosti oľutoval, doposiaľ nebol súdne trestaný a v čase spáchania trestného činu bol osobou blízkou veku mladistvých. Výkon väzby bol pre obžalovaného dostatočným ponaučením.

Obžalovaný W. B. sa pridržiaval prednesu svojho obhajcu a navrhol odvolanie prokurátora zamietnuť.

K svojej osobe uviedol, že je zamestnaný v pracovnom pomere ako vodič so mzdou cca 40.000,- CZK mesačne a zdržiava sa na území Českej republiky. Spáchanie trestného činu bolo jeho mladickou nerozvážnosťou za účelom zárobku. Má priateľku, deti nemá a žije s rodičmi. V Českej republike nie je trestne stíhaný.

Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým prokurátor podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a zistil, že odvolanie prokurátora je dôvodné.

Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že obžalovaný vyhlásil, že je vinný zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe [§ 257 ods. 1 písm. b) Tr. por.]. Na následne položené otázky podľa § 333 ods. 3 písm. c), písm. d), písm. f), písm. g), písm. h) Tr. por. odpovedal spôsobom áno. Súd prvého stupňa po vyjadrení prokurátora prijal vyhlásenie obžalovaného a rozhodol, že dokazovanie v rozsahu, v akom obžalovaný priznal spáchanie skutku nevykoná a vykoná dôkazy súvisiace s výrokom o treste.

Odvolací súd konštatuje, že prokurátor podal odvolanie len proti výroku o uloženom treste v neprospech obžalovaného W. B. s tým, že výrok o vine nadobudol právoplatnosť už v konaní pred súdom prvého stupňa, ktorý prijal vyhlásenie obžalovaného W. B. o vine. Obžalovaný W. B. bol teda rozsudkom Okresného súdu Malacky sp. zn. 3T/72/2022 zo dňa 11.09.2023 uznaný za vinného zo spáchania zločinu prevádzachstva podľa § 355 ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. d) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. j) Tr. zák. Prieskumnej povinnosti odvolacieho súdu preto nepodliehal výrok o vine obžalovaného W. B., ale predmetom posudzovania správnosti a zákonnosti na základe odvolania prokurátora mohol byť len výrok o treste obžalovaného.

Pokiaľ ide o správnosť napadnutého výroku rozsudku súdu prvého stupňa o treste, z odvolania prokurátora vyplýva, že tento primárne namietal, že súd prvého stupňa nemal ukladať trest odňatia slobody s podmienečným odkladom, ale jediným do úvahy prichádzajúcim trestom je podľa prokurátora uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody. V tomto smere sa odvolací súd s prokurátorom v plnom rozsahu stotožňuje.

Odvolací súd zároveň zistil, že súd prvého stupňa nesprávne ustálil počet poľahčujúcich okolností. Odvolací súd sa stotožnil s aplikáciou poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. j) Tr. zák., že obžalovaný W. B. viedol pred spáchaním trestného činu riadny život. Obžalovaný nemá žiadny záznam v odpise registra trestov Slovenskej republiky a takýto záver možno vyvodiť aj s poukazom na Európsky informačný systém registra trestov.

Súd prvého stupňa zároveň správne priznal obžalovanému aj poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l) Tr. zák., pretože obžalovaný sa priznal k spáchaniu trestného činu a tento úprimne oľutoval. Obžalovaný už v prípravnom konaní svoju vinu priznal a explicitne vyjadril úprimnú ľútosť, že sa stíhaného trestného činu dopustil. Úprimnosť svojho priznania a ľútosť prejavil aj na hlavnom pojednávaní svojím vyhlásením o vine podľa § 257 ods. 1 písm. b) Tr. por.

Na strane druhej sa odvolací súd nemohol stotožniť s postupom súdu prvého stupňa, keď priznal obžalovanému poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. n) Tr. zák., že by obžalovaný napomáhal pri objasňovaní trestnej činnosti orgánom činným v trestnom konaní. Na priznanie tejto poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. n) Tr. zák. neboli splnené podmienky. Objasňovanie za účelom zistenia skutkového stavu veci je doménou orgánov činných v trestnom konaní podľa § 2 ods. 10 Tr. por., a preto samotné priznanie obžalovaného nemôže byť aj poľahčujúcou okolnosťou podľa § 36 písm. n) Tr. zák. (stanovisko č. 44 uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR č. 5/2017). Nemožno tak prijať záver súdu prvého stupňa, že vyhlásenie obžalovaného podľa § 257 ods. 1 písm. b) Tr. por. má za následok priznanie aj poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. n) Tr. zák. Prijatím

záveru súdu prvého stupňa by nastal stav, kedy by len vyhlásenie o vine podľa § 257 ods. 1 písm. b) Tr. por. mohlo zakladať priznanie dvoch poľahčujúcich okolností, pričom tieto treba rozlišovať a na ich priznanie musia byť splnené odlišné podmienky. Práve poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. n) Tr. zák. je zameraná na zisťovanie, či obžalovaný aktívne napomáhal pri objasňovaní trestnej činnosti orgánom činným v trestnom konaní a takýto záver nemožno z obsahu vyšetrovacieho spisu konštatovať. Odvolací súd totiž nevzhladol žiadnu výraznú pomoc pri objasňovaní trestnej činnosti. Súd prvého stupňa postupoval v tejto časti nezákonne, keď priznal obžalovanému aj poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. n) Tr. zák.

Ako nesprávny možno hodnotiť postup súdu prvého stupňa aj v tom smere, že priznal obžalovanému poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. d) Tr. zák., a to že obžalovaný spáchal trestný čin vo veku blízkom veku mladistvých. Vek obžalovaného nebol totiž v tomto prípade jedinou skutočnosťou, ktorá by sa preukazovala vo vzťahu k možnosti priznania poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. d) Tr. zák., pretože k tejto skutočnosti musí pristúpiť a byť zároveň splnená podmienka, že spáchanie trestného činu vo veku blízkom veku mladistvých mala vplyv na rozumovú alebo vôľovú spôsobilosť obžalovaného. V tomto smere nebola zistená žiadna skutočnosť, ktorá by preukazovala, že bola vzhľadom na jeho vek zistená znížená schopnosť rozpoznať, že konanie obžalovaného je protiprávne a nebolo zistené žiadne obmedzenie, že by obžalovaný nedisponoval možnosťou kontrolovať svoje správanie spôsobom, aby k páchaniu trestnej činnosti nedošlo.

Odvolací súd zároveň dospel k záveru, že uložený druh trestu, a to trest odňatia slobody za spáchanú trestnú činnosť bol súdom prvého stupňa ukladaný správne. Pokiaľ však ide o súdom prvého stupňa uložený podmienený trest odňatia slobody a naň nadväzujúcej skúšobnej doby, odvolací súd trest odňatia slobody s podmieneným odkladom korigoval jeho sprísnením na trest odňatia slobody bez podmieneného odkladu. Súd prvého stupňa nezohľadnil určujúce kritériá pre ukládanie trestov v súlade s § 34 Tr. zák.

Krajský súd v Bratislave vychádzal pri jeho ukladaní primárne z trestnej sadzby uvedenej pri zločine prevádzkačstva podľa § 355 ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. d) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. j) Tr. zák. v trestnej sadzbe 7 (sedem) až 10 (desať) rokov a pri prevahe poľahčujúcich okolností podľa § 36 Tr. zák. s poukazom na § 38 ods. 3 Tr. zák. je po znížení hornej hranice zákonom ustanovenej trestnej sadzby o 1/3-inu daná trestná sadzba 7 (sedem) až 9 (deväť) rokov.

Pri úvahách o výške trestu odňatia slobody odvolací súd dospel k záveru, že návrh prokurátora o potrebe prísnejšej sankcie v podobe ukládania nepodmienečného trestu odňatia slobody je dôvodný. Odvolací súd dospel k záveru, že uloženie podmieneného trestu odňatia slobody obžalovanému W. B. vôbec nezodpovedá zákonným kritériám upraveným v § 34 Tr. zák., a tento nedostatok nevyváži ani určenie skúšobnej doby 5 (päť) rokov so zreteľom na závažnosť konania. Súd prvého stupňa sa mylne domnieva, že účinky hrozby trestom odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky môžu lepšie naplniť účel trestu ako uloženie primeraného nepodmienečného trestu odňatia slobody. Takýto záver je neopodstatnený a to z nasledovných dôvodov:

Obžalovaný bol súdom prvého stupňa právoplatne uznaný za vinného zo spáchania úmyselného trestného činu s dolnou hranicou trestnej sadzby 7 (sedem) rokov. Ide o spáchanie závažného trestného činu, a to zločinu, ktorého závažnosť nemožno bagatelizovať. Je nevyhnutné upriamiť pozornosť na skutočnosť, že obžalovaný prevážal v motorovom vozidle značky H. C. nezanedbateľný počet 22 migrantov, čím vzhľadom na závažnosť spáchania trestného činu nie je možné predpokladať, že účel trestu, ktorým je prevýchova obžalovaného, represia a morálne odsúdenie, možno dosiahnuť i bez jeho výkonu tak, ako to predpokladá § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák. Naopak, u obžalovaného je plne opodstatnené uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody, ktorý zohľadňuje naplnenie požiadavky individuálnej aj generálnej prevencie.

Súd prvého stupňa správne postupoval, keď aplikoval § 39 ods. 1 Tr. zák. o mimoriadnom znížení trestu, avšak nie v miere, ktorá by odôvodňovala uloženie podmieneného trestu odňatia slobody. Požiadavka primeranosti trestu je výsledkom sudcovskej individualizácie trestu. Pri ukladaní trestu je nevyhnutné prihliadnuť aj na osobu a pomery páchatel'a či možnosť nápravy. Primeranosť a individualizácia trestu zabraňuje tomu, aby odvolací súd len mechanicky pristupoval k ukládaniu trestu odňatia slobody. Odvolací súd tak aj pri aplikácii § 39 ods. 1 Tr. zák. musel zohľadniť pomery páchatel'a. Neopomenuteľnou pritom v tomto smere v súlade s § 34 ods. 3 Tr. zák. je povinnosť odvolacieho súdu prihliadnuť na to, že trest má postihovať iba páchatel'a, aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby. Odvolací súd tak prihliadol na doterajší život obžalovaného W. B. a

zistil, že uložený nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky je postačujúci, primeraný, naplňajúci atribúty generálnej aj individuálnej prevencie, ktorý dostatočne zabezpečí nielen ochranu spoločnosti, ale najmä prevýchovu obžalovaného W. B., ktorá zabráni obžalovanému v ďalšom páchaní trestnej činnosti. Odvolací súd tak pristúpil k aplikácii § 39 ods. 1 Tr. zák. o mimoriadnom znížení trestu odňatia slobody s prihliadnutím na pomery obžalovaného, z ktorých vo svojom súhrne možno dospieť k záveru, že by použitie trestnej sadzby ustanovenej Trestným zákonom bolo pre obžalovaného neprimerane prísne a na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačuje aj uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody kratšieho trvania. V prípade obžalovaného W. B. išlo doposiaľ o bezúhonného mladého človeka a protiprávneho konania sa doposiaľ nedopustil ani v rovine priestupkovo-právnej zodpovednosti. Obžalovaný bol v čase spáchania trestného činu osobou blízku veku mladistvých a mal len 20 (dvadsať) rokov (rok narodenia 2002). Zároveň ide o obžalovaného, ktorý napriek mladému veku je permanentne zamestnaný v rámci toho istého pracovného pomeru, čo podľa odvolacieho súdu preukazuje jeho zodpovedný a uvedomelý prístup k životu. Obžalovaný disponuje aj stabilným rodinným zázemím, čo podľa odvolacieho súdu predikuje záver, že išlo výlučne o ojedinelý exces obžalovaného, kde ako primeraný sa javí trest odňatia slobody na dolnej hranici trestnej sadzby postupom podľa § 39 ods. 1, ods. 3 písm. d) Tr. zák. Neopomenuteľnou je pritom aj skutočnosť, že prevoz migrantov obžalovaný realizoval výlučne za účelom peňažnej odmeny, ktorej výška zodpovedá úrovni jeho priemerného mesačného platu v jeho aktuálnom pracovnom pomere. Obžalovaný odmenu vnímal len ako prílepkovanie si k mesačnej mzde (40.000,- CZK), pričom nešlo o iniciatívu obžalovaného, ale na konanie ho naviedol spolužiak zo Strednej a vyššej odbornej umeleckej a remeselnej školy v Prahe. Odvolací súd zároveň priznanie a ľutovanie trestného činu vyhodnotil ako okolnosti skutočne odrážajúce postoj obžalovaného k svojej trestnej činnosti, pretože od počiatku trestného stíhania až po konanie pred odvolacím súdom (vrátane) nenechal svoj kritický postoj ku skutku, čo svedčí o jeho sebareflexii a predpokladu úspešnej prognózy. Tieto skutočnosti vo svojom súhrne odvolací súd posúdil ako také, v rámci ktorých by vzhľadom na pomery obžalovaného bolo uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody aj s poukazom na aplikáciu § 39 ods. 2 písm. d) Tr. zák. neprimerane prísne, a preto aplikoval § 39 ods. 1 Tr. zák. o mimoriadnom znížení trestu. Z hľadiska týchto úvah možno potom dospieť k záveru, že účel trestu v zmysle § 34 ods. 1 Tr. zák. tvorí jednotu, lebo sa musí vzájomne dopĺňať, čo v kombinácii s uloženým trestom prepadnutia veci a odvolacím súdom korigovaným trestom odňatia slobody bolo nepochybne naplnené.

Záverom odvolací súd konštatuje, že neprimeraným trestom v zmysle § 321 ods. 1 písm. e) Tr. por. sa rozumie taký trest, ktorý je z pohľadu zásad ukladania trestov uvedených v § 34 a nasl. Tr. zák. čo do jeho druhu alebo výmery príliš prísny, resp. príliš mierny. Povedané inými slovami, odvolací súd môže z tohto dôvodu zrušiť výrok o treste a uložiť nový trest iba vtedy, ak je medzi uloženým trestom a trestom, ktorý by pri správnom postupe podľa uvedených zákonných ustanovení upravujúcich zásady ukladania trestov mal byť uložený, výrazný (prílišný) rozdiel, čo v trestnej veci obžalovaného bolo splnené vzhľadom na konkrétne vyššie rozvedené úvahy a bola daná disproporcia medzi súdom prvého stupňa uloženým trestom a trestom uloženým odvolacím súdom, ktorý považoval za primeraný.

Zákonu zodpovedá aj výrok o zaradení obžalovaného do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák., pretože obžalovaný doposiaľ nebol vo výkone trestu odňatia slobody.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti odvolací súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku a korigoval výrok o treste odňatia slobody, pričom uložený trest prepadnutia veci prevzal z rozsudku súdu prvého stupňa, čím tak odvolací súd nanovo rozhodol o celom výroku o treste.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je

prípustný.